ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

[Μιὰ συνέντευξις τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Ἷβ Φεζὲλ μὲ τὴν χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Ντίτα Πάρλο, περαστικὴ τώρα ἀπὸ τὸ Παρίσι]

ΤΑΝ μπῆκα στὸ μεγάλο διαμέρισμα, ποὺ κρατεῖ στὸ ξενοδοχεῖο «Μπριστὸλ» ἡ γοητευτικὴ βεντέττα Ντίτα Πάρλο, περαστικὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι, βρῆκα τὴν πρωταγωνίστρια νὰ....τουρτουρίζῃ ἀπὸ τὸ κρύο, κρατῶντας σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά της μιὰ ἠλεκτρικὴ σόμπα.

—Τί κρύο εἶνε αὐτό ; μοῦ εἶπε, μόλις μὲ εἶδε. Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ χιονισμένη Ἐλβετία, στὴν ὁποία τελείωσα τὸ γύρισμα τοῦ καινούριου μου φίλμ, τῆς «Ἀταλάντης». Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι ἐκεῖ κάτω δὲν κρύωνα, παρ' ὅλα τὰ χιόνια, ὅσο κρυώνω ἐδῶ, στὸ ἡλιολουσμένο Παρίσι σας !...

Μὰ ἐνῶ ἡ Ντίτα μοῦ παραπονιέται γιὰ τὴν κακοκαιρία ποὺ κάνει στὸ Παρίσι, χαμογελᾶ συγχρόνως, μὲ ὕφος ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι...ἀστειεύεται.

—Θὰ μείνετε πολὺν καιρὸ ἐδῶ ; τὴν ρωτῶ.

—Ὄχι, δυστυχῶς. Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ φύγω, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες, γιὰ τὸ Βερολῖνο...

—Πρόκειται νὰ γυρίσετε ἐκεῖ κανένα καινούριο φίλμ ;

—Τὸ βρήκατε ! Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ μαντική σας δύναμι !

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἕνας νέος ψηλός, μελαχροινός, εὐκίνητος.

—Καλημέρα, Ντίτα ! εἶπε, σφίγγοντας κατὰ τρόπο Ἀμεριχανικώτατο τὸ μικρὸ χεράκι τῆς βεντέττας.

—Καλημέρα, Ζάν ! ἀποκρίθηκε ἡ Πάρλο. Νὰ σοῦ συστήσω τὸν δημοσιογράφο κ. Φεζέλ...

—Μά, εἴμαστε παλιοὶ γνώριμοι μὲ τὸν κύριο, τῆς ἀπαντῶ. Γνωρίζω τὸν κύριο Ντασταὲ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔπαιζε στὸ θέατρο τοῦ Κουπτώ... Καὶ τὸν ξαναβλέπω σήμερα μεγάλο ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου...

—Ὄχι δὰ καὶ τόσο μεγάλος ! μὲ διακόπτει μετριοφρόνως ὁ Ντασταὲ.

—Γυρίσατε κανένα φίλμ ; ρωτῶ τὴν Πάρλο.

—Ναί, τὸ τελευταῖο μας... Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴ γνωριμία τοῦ καλοῦ αὐτοῦ φίλου μας.

—Ἐργαστήκαμε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐγκάρδιας συναδελφικότητος, μοῦ ἐκμυστηρεύεται καὶ ὁ Ντασταὲ. Ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς καλοῦ φίλμ...

—Εἴστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν καινούριο σας ρόλο ; ρωτῶ τὴν Ντίτα.

—Ξετρελλαμένη κυριολεκτικά ! μοῦ ἀπαντᾶ ἡ γοητευτικὴ βεντέττα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι στὴν ἀρχή, ὅταν μοῦ ἔδωσαν νὰ διαβάσω τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου, βρῆκα τὸ σενάριο λιγάκι...φτωχό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἄρχισε τὸ γύρισμα, ἐνθουσιάστηκα μὲ τὴν τέχνη τοῦ σκηνοθέτης, τοῦ Ζὰν Βιγκό... Τί μεγάλος σκηνοθέτης ! Ξέρει νὰ δίνη ζωὴ καὶ ποίησι καὶ στὴν πιὸ ἀσήμαντη εἰκόνα. Ἀπ' ὅλα τὰ φίλμ, τὰ ὁποῖα γύρισα ὡς τώρα, προτιμῶ τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Φυλακισμένου». Ἔ ! λοιπόν, μόνον στὴν «Ἀταλάντη» ξαναβρῆκα τὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα, ποὺ μὲ εἶχε γοητεύσει τόσο στὸ «Τραγοῦδι».

—Τί ρόλο κάνετε σ' αὐτὸ τὸ φίλμ ;

—Ἕνα ρόλο πολὺ μελαγχολικό ! ψιθυρίζει ἡ Ντίτα Πάρλο, ἀναστενάζοντας, μὲ ὕφος γυναίκας ποὺ τὴν βρῆκαν ὅλες ἡ συμφορὲς τοῦ κόσμου... Ἤμουν, ξέρετε, μιὰ φρόνιμη χωριατοπούλα, ἀλλὰ μοῦ εἶχε καρφωθῆ στὸ μυαλὸ ἡ σκέψις νὰ πάω στὴν πρωτεύουσα... Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλείτερη ἐπιθυμία μου. Μιὰ μέρα ἦρθε στὸ χωριό μας ὁ Ζὰν Ντασταὲ... Καὶ ὅταν μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ μὲ πάρη μαζύ του στὴν πρωτεύουσα, τὸν...ἐρωτεύθηκα τρελλὰ κι' ἔγινα γυναῖκα του. Καὶ ὕστερα τὸν ἀκολούθησα, ἡ δυστυχισμένη, στὴν πρωτεύουσα...

—Γιατί λὲς «δυστυχισμένη» ; διαμαρτύρεται σοβαρώτατα ὁ Ντασταὲ. Δὲν σὲ πῆρα διὰ τῆς βίας μαζύ μου ! Ἤθελες καὶ μ' ἀκολούθησες...

—Σ' ἀκολούθησα, σκληρέ, τοῦ ἀπαντᾶ ἡ Ντίτα, ἐπειδὴ σ' ἀγαποῦσα, ἐπειδὴ νόμιζα πὼς θὰ γίνω εὐτυχισμένη κοντά σου...

Ὁ κωμικὸς τόνος τῆς....σοβαρᾶς αὐτῆς συζητήσεως μ' ἔκανε νὰ μὴν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια μου, ἐνῶ ἄκουγα τὴν Ντίτα νὰ ἐξιστορῆ μὲ ὕφος μελοδραματικὸ τὸ σενάριο τοῦ φίλμ.

—Μὰ ὁ Ντασταὲ δὲν κράτησε τὸ λόγο του, συνεχίζει ἡ Πάρλο. Δὲν ἐγκαταστάθηκαμε μονίμως στὴν πρωτεύουσα, ὅπως μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ, γιατί ἦταν ψαρρᾶς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση μακρυὰ ἀπὸ τὴ μαοῦνα του, ποὺ τοῦ χρησίμευε συγχρόνως καὶ γιὰ σπίτι... Ἄχ ! δὲν φαντάζεσθε, ἀγαπητέ μου κύριε, πόσο ἔπληττα σ' αὐτὴ τὴ μαοῦνα ! Ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ μαγειρεύω γιὰ νὰ φᾶνε ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ ἀνδρός μου, νὰ πλένω τὰ ροῦχα τους, νὰ τὰ μπαλώνω !... Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἦταν ζωὴ αὐτή ; Λησμόνησα, μάλιστα, νὰ σᾶς πῶ τὸ κυριώτερο : Ἔπρεπε νὰ περιποιοῦμαι καὶ τὶς γάτες, ποὺ φιλοξενούσαμε στὴ μαοῦνα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς φᾶνε ζωντανοὺς τὰ ποντίκια !...

—Δὲν ἀγαπᾶτε, λοιπόν, τὶς γάτες ; ρωτῶ τὴν καλλιτέχνιδα μὲ μεγάλη σοβαρότητα, γιὰ νὰ βρίσκωμαι κι' ἐγὼ μέσα στὸν τόνο ποὺ εἶχε πάρει ἡ συζήτησι.

—Τὶς ἀγαπῶ, ὄχι ὅμως....ὅταν εἶνε εἴκοσι μαζὺ σὲ μιὰ μαοῦνα !

—Καὶ γιατί δὲν τὶς πετάγατε στὴ θάλασσα ;

—Ἀστειεύεστε, βέβαια ! Ἡ γάτες αὐτὲς ἦσαν ἡ μανία τοῦ συνεταίρου τοῦ ἀνδρός μου, —τὸ ρόλο του τὸν ἔκανε ὁ Μισὲλ Σιμόν—, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ρίξη καὶ μένα στὴ θάλασσα, ἂν μάθαινε ὅτι πείραξα τ' ἀγατημένα του ζῶα !... Ἂς εἶνε : μαρτύρησα κυριολεκτικὰ σ' αὐτὴ τὴ μαοῦνα... Μὰ ὁ κύριος σύζυγός μου ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή... Μιὰ μέρα, ὡστόσο, τὸν βαρέθηκα, ἐγκατέλειψα καὶ αὐτὸν καὶ τὴ μαοῦνα του καὶ πῆγα νὰ πάσω δουλειὰ στὴν πρωτεύουσα... Δὲν ἔκανα ὅμως πολὺν καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου, γιατί ὁ Μισὲλ Σιμὸν ἦρθε καὶ μὲ πῆρε γιὰ νὰ μ' ὁδηγήση κοντὰ στὸ σύζυγό μου. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἀγατοῦσα, τὸν παλιάνθρωπο, ἂν καὶ μοῦ ἔψησε τὸ ψάρι στὰ χείλη, δέχτηκα νὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά του...

Καὶ ἡ Ντίτα, ἀλλάζοντας ὕφος, δίνει στὸ πρόσωπό της τὴ συνηθισμένη γελαστὴ ἔκφρασί του καὶ προσθέτει :

—Αὐτὸ εἶνε, μὲ δυὸ λόγια, τὸ σενάριο τῆς «Ἀταλάντης» !...

Μοῦ δείχνει κατόπιν μερικὲς φωτογραφίες τοῦ καινούριου φίλμ.

—Κυττάξτε, μοῦ λέει μὲ ἐλαφρὸ τρόμο στὴ φωνή, αὐτὰ τὰ κομμένα χέρια, μέσα σ' ἕνα μπουκάλι μὲ οἰνόπνευμα... Τί φριχτὸ πρᾶγμα ! Ὅταν τὰ πρωτοεῖδα, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω... Στὸ φίλμ ὁ Μισὲλ Σιμὸν ἰσχυρίζεται πὼς τὰ χέρια αὐτὰ ἀνήκουν σ' ἕνα φίλο του, ποὺ τὸν σκότωσαν κάτι ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὅτι τὰ φυλάει γιὰ ἀνάμνησι ! Φρίκη, σᾶς λέω, φρίκη !...

Σὲ μιὰ ἄλλη φωτογραφία εἶδα τὸν Ζὰν Ντασταὲ γυμνὸ ὥς τὴ μέση, νὰ στέκεται στὴν πλώρη τῆς μαούνας.

—Ὁ Ζὰν Ντασταὲ, μὲ πληροφορεῖ ἡ Ντίτα, εἶνε λαμπρὸς νέος, μὰ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ μοῦ καταστρέφη τὰ πιὸ δραματικά μου «ἐφφέ»...

—Ἂν τὸ κάνει αὐτό, εἶνε ἀσυγχώρητος ! φωνάζω.

—Ναί, ἔχει τὴ μανία νὰ παίζη...γυμνός!

—Ντίτα, εἶσαι ὑπερβολική ! διαμαρτύρεται ὁ Ντασταὲ... Ὁ ρόλος ποὺ εἶχα σ' αὐτὸ τὸ φίλμ, μ' ἀνάγκασε νὰ ἐμφανισθῶ σὲ ὡρισμένες σκηνὲς γυμνὸς ὥς τὴ μέση...

—Δὲν τ' ἀφήνεις αὐτά ! τὸν διακόπτει ἡ Πάρλο. Τὸ ξέρεις πὼς ἔχεις ὡραῖο σῶμα καὶ σ' ἀρέσει νὰ ἐμφανίζεσαι γυμνός. Ὅταν ὁ σκηνοθέτης μας σοῦ ἔλεγε νὰ φορέσης κανένα πουκάμισο, γιὰ νὰ μὴ συναχωθῆς, φοροῦσες τὸ πουκάμισό σου ἐντελῶς....ξεκούμπωτο !...

—Μὰ ὄχι, ὄχι, παιδί μου ! διαμαρτύρεται καὶ πάλι ὁ Ντασταὲ. Τὰ παραλές ! Ἀφηνα ξεκούμπωτο μονάχα τὸ γιακᾶ μου !

—Εἶπα : τὸ ἄφηνες ἐντελῶς ξεκούμπωτο ! ἐπιμένει ἡ Ντίτα, μὲ χαριτωμένο πεῖσμα. Τὸ ἀποτέλεσμα, λοιπόν, θὰ εἶνε νὰ κυττάζη ὁ κόσμος στὸ φίλμ περισσότερο ἐσένα, παρὰ ἐμένα ! Δὲν εἶνε διαγωγὴ αὐτή, κύριέ μου !...

—Μά, δὲν καταλαβαίνω.... τραυλίζει ὁ Ντασταὲ.

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ καταλάβης ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ σὲ μιὰ σκηνὴ ἕνας γυμνὸς ἄνδρας....

—Μισόγυμνος, διορθώνει ὁ Ντασταὲ, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει νὰ κοκκινίζη.

—Τί γυμνός, τί μισόγυμνος ! Τὸ ἴδιο κάνει ! Ἀπὸ τὴ στιγμή, λοιπόν, ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας μισόγυμνος ἄνδρας, ἡ παρτεναίρ του μπορεῖ νὰ κλαίη, νὰ δέρνεται, νὰ δείχνη τὴν τέχνη της ὅσο θέλει... Ὁ κόσμος δὲν θὰ τὴν προσέχη διό-

Ἡ γοητευτικὴ βεντέττα Ντίτα Πάρλο

λου, γιατί ὅλοι θὰ ἔχουν καρφωμένα τὰ βλέμματά τους στὸν ἄνδρα...

—Δὲν φαντάζομαι... δὲν ὑποθέτω... ἐψέλλισε ὁ Ντασταί, εἰλικρινὰ λυπημένος γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, στὴν γοητευτικὴ συνάδελφό του.

—Ξέρω καλὰ τί λέω ! ἐξακολούθησε ἡ Ντίτα Πάρλο. Καί, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκηο, θὰ σᾶς ἀναφέρω τὸ ἑξῆς περιστατικό. Κάποτε, στὴν Ἀμερική, πῆρα ἕνα βράδυ τὴ μητέρα μου καὶ τὴν πήγα σ' ἕναν κινηματογράφο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἕνα φίλμ μὲ τὸν Ροβέρτο Μογκόμερυ. Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὁ Μογκόμερυ—τί ὡραῖος ἄνδρας, ἀλήθεια, ὁ Ροβέρτος !—ἐμφανιζόταν κάνοντας τὸ μπάνιο του καὶ συνομιλῶντας συγχρόνως μ' ἕνα φίλο του... Ἔ ! λοιπόν ! Ἡ μητέρα μου, μιὰ γυναῖκα πολὺ σοβαρή, ἀνασηκωνόταν κάθε τόσο στὸ κάθισμά της καὶ τέντωνε τὸ λαιμό της, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν εὐγραμμία καὶ τὴν πλαστικότητα τοῦ μισόγυμνου Μογκόμερυ !...

Ὁ Ζὰν Ντασταὶ κάτι ἑτοιμαζόταν νὰ πῇ, ὅταν, ξαφνικά, ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα, σὰν θύελλα, ἡ Ζὰν - Μαρὶ Λωράν, πάντοτε εὔθυμη καὶ γελαστή, μὲ ἀνεμισμένα τὰ κατάξανθα, τὰ ἄσπρα μαλλιά της... Ἡ Ντίτα Πάρλο τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ τὴν γέμισε φιλιά.

—Σᾶς παρουσιάζω τὴν πιὸ ἀγαπημένη....ἐχθρά μου ! μᾶς εἶπε γελῶντας. Στὸ προτελευταῖο μου φίλμ ἦταν ἡ ἀντίζηλός μου... Ἂν ξέρατε σὲ τί μέσα κατέφυγε, τὸ παληοκόριτσο, γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸν ἀγαπημένο μου !...

—Χωρὶς ὅμως νὰ καταλήξω σὲ ἀποτέλεσμα ! τὴν διέκοψε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἡ Λωράν.

—Οἱ ἄνδρες, παιδί μου, δὲν ἔχουν λεπτὸ γοῦστο ! εἶπε ἀποφθεγματικὰ ἡ Ντίτα. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἥρως ἐκείνου τοῦ φίλμ προτίμησε ἐμένα ἀπὸ σένα....

Ἡ συζήτησις συνεχίστηκε στὸν ἴδιο τόνο.

Ὅταν, τέλος, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγω, δὲν μπόρεσα νὰ μὴν κάνω στὴν Ντίτα Πάρλο μιὰ ἐξομολόγησι :

—Ὡς τώρα ἤξερα ὅτι ἔχετε μεγάλη τέχνη. Σήμερα ἔμαθα ὅτι ἔχετε καὶ μεγάλη καρδιά ! τῆς εἶπα.

—Πῶς τὸ καταλάβατε αὐτό ;

—Σᾶς ἄκουσα νὰ μιλᾶτε μὲ τόση ἀγάπη γιὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους σας !

—Εἶνε ἐλάττωμα αὐτό ; ρωτᾶ μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια ἡ Πάρλο. Τότε, μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω !...

ΥΒ ΦΕΖΕΛ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΙΤΙΑ

Βλέπεις τὴ γέρικη ἰτιά, στοῦ περβολιοῦ τὴν ἄκρη,
ποὺ τὰ κλαδιά της γέρουνε στῆς στέρνας τὰ νερά ;
Ἐκεῖ τὸ πρῶτο μου φιλὶ κι' ἐκεῖ τὸ πρῶτο δάκρυ,
κι' ἐκεῖ τὴν πρώτην ἕνοιωσα ἐρωτικὴ χαρά.

Ἦταν γλυκὸ ἕνα ἀπόβραδο καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
ὁλόλαμπρο ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ ψηλά...
Ἦρθες κι' ἔλαμπε ἀπάνω σου μιὰ νεραϊδένια χάρι.
Σὲ κύτταξα, μὲ κύτταξες, σοῦ μίλησα δειλά.

Τραγούδησα τὰ μάτια σου, τραγούδησα μὲ πόνο,
κι' ἐνώθηκαν τὰ χείλη μας σ' ἕνα θερμὸ φιλί...
Ὅμως δὲν σὲ ξανάειδα πειὰ κι' ἔμεινε τώρα μόνο
μ' ἀνάμνησις ἀξέχαστη, κάποια βραδειὰ τρελλή.

Τώρα ἡ ἰτιὰ μεγάλωσε, γέρασε, σὰν καὶ μένα,
καὶ σὰν καὶ πρῶτα κάθ' αὐγὴ τὸν ἥλιο χαιρετᾶ,
μὰ ἐγὰ θωρῶ τὰ κλώνια της σὰν πιὸ πολὺ γερμένα,
σὰν μὲς στὰ βάθη τῶν καιρῶν κάτι ν' ἀποζητᾶ...

Δ. Κ.

ΜΙΑ ΔΥΣΙ

Ἄχ, καὶ σεῖς τόσο γνώριμα στὰ δειλινὰ τὰ θεῖα,
δρομάκια μὲ τὰ δένδρα σας, τὰ θλιβερὰ γερμένα,
πόσες φορὲς δὲ λαχταρῶ σὲ μιὰ στερνὴ ἱκεσία,
προσκυνητὴς στὸ χῶμα σας νὰ γείρω ἀποσταμένα.

Ὅταν θἀρθῶ νοσταλγικὰ στ' ἅγια τὰ χώματά σας
—στιγμὴ ἱερή, πρωτόφαντη, στὴ θλιβερὴ ζωή μου !—
θἄναι μιὰ δύσι σὰν κι' αὐτὲς ποὺ γνώρισα σιμά σας,
αὐτὲς ποὺ τόσο γλυκὸ φῶς ἀφῆσαν στὴν ψυχή μου.

Ἀπόμακρα θὲ νὰ σταθῶ καὶ πρὸς τὴ δύσι πέρα,
θὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο ὁλόφωτο, θριαμβικὰ νὰ σβύνῃ,
μύρια ἄλικα ροδόφυλλα θ' ἁπλώσουν στὸν ἀγέρα,
καὶ στὴ θλιμμένη μου ψυ-
[χὴ μιὰ ἀτέλειωτη γα-
[λήνη...

Γ. ΧΑΡΒ—Σ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ συλλογὴ κοσμημάτων τοῦ λόρδου Ἐλγίνου. Πῶς ἐσχηματίσθηκε. Τὸ χρυσοῦν ἀγγεῖον τῆς Ἀσπασίας. Οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες τῶν αἰώνων κατὰ τὸν λόρδον Ράγκλαν. Καὶ πάλιν ὁ Σαμουὴλ Ἴνσαλ. Πῶς τὸν διετίμησε ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις. Ἀντὶ 500.000 λιτρῶν Ἑλληνικῶν κρασιῶν!... Ἡ σενορίτα Μερκάδη καὶ ἡ πλεξίδες της. Πῶς ζοῦσε, πουλῶντας κάθε μῆνα τὰ μαλλιά της, κλπ. κλπ.

Ὁ διαβόητος λόρδος Ἐλγίνος, ὁ συλλητὴς τῶν γλυπτικῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Παρθενῶνος, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀναθεμάτισε ὁ Βύρων γι' αὐτὴ τὴν πρᾶξι του, σ' ἕνα περίφημο ποίημά του, εἶνε καὶ πάλι σήμερα ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας στὸ Λονδῖνο. Ἡ οἰκογένειά του χάρισε τελευταίως στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο τὴν ἀξιοσημείωτη πραγματικῶς συλλογὴ κοσμημάτων, τὴν ὁποία εἶχε σχηματίσει ὁ Ἐλγῖνος μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν γλυπτῶν τοῦ Παρθενῶνος. Μεταξὺ τῶν κοσμημάτων αὐτῶν ὑπάρχουν κάπου πενῆντα βραχιόλια, διαδήματα, σκουλαρίκια κλπ. τῆς Μυκηναϊκῆς ἐποχῆς. Μὰ τὸ πιὸ πολύτιμο κομμάτι τῆς συλλογῆς αὐτῆς εἶνε τὸ χρυσοῦν ἀγγεῖον, ποὺ βρέθηκε στὰ 1804 στὸν τάφο τῆς θρυλικῆς Ἀσπασίας τοῦ Περικλέους καὶ τὸ ὁποῖο φέρει ὑπέροχα σκαλίσματα ἐπάνω.

* * *

Ὁ λόρδος Ράγκλαν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναστατώσει κάποτε τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο μὲ τὴ θεωρία του ὅτι οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶνε Σαξωνικῆς καταγωγῆς, ὅπως πιστεύεται, κατέστρωσε τελευταία ἕνα κατάλογο τῶν δέκα μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τῶν αἰώνων. Σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο αὐτόν, ποὺ δημοσιεύτηκε στὴν ἐφημερίδα «Ναταλὴν Μαίηλ», οἱ ἐξέχοντες ἄνδρες τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε : 1) Ὁ Γουλιέλμος ὁ Κατακτητής, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο, 2) ὁ Αὔγουστος, ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸ Κράτος του ἕνα αἰῶνα εἰρήνης, 3) ὁ Οὐέλλιγκτων, ποὺ ἐλευθέρωσε τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ναπολεόντειο τυραννία, 4) ὁ Οὐίλλιαμ Χάρβεϋ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔρευνες ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἄνοιξαν καινούριους δρόμους στὴν ἐπιστήμη τῆς Φυσιολογίας, 5) ὁ Δαρβῖνος,ὁ ὁποῖος λύτρωσε τὴν ἀνθρωπινη διανόησι ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Ἑβραϊκῶν μύθων, 6) ὁ Μονταίνι, ἔξοχος φιλοσοφικὸς νοῦς, 7) ὁ Γίββων, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παρακμῆς καὶ τῆς Πτώσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», 8) ὁ Αἰσχύλος, ὁ πατὴρ τοῦ νεωτέρου θεάτρου, 9) ὁ Φειδίας, ὁ ἀνυπέρβλητος καλλιτέχνης καὶ 10) ὁ λόρδος Μπάντεν - Πόγουελ, ὁ ὀργανωτὴς τοῦ θεσμοῦ τῶν προσκόπων.

Ἂς εἶνε... Ὁ λόρδος Ράγκλαν φαίνεται ὅτι μεροληπτεῖ καὶ ὅτι ἔχει πολὺ ἀσθενῆ μνήμη, γιατί ἀνεφάνησαν στὸν κόσμο καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνδρες, ποὺ θὰ εἶχαν μεγαλείτερα δικαιώματα ἀπὸ τὸν Γίββωνα καὶ ἀπὸ τὸν Μπάντεν - Πόγουελ στὴν γενικὴ εὐγνωμοσύνη.

* * *

Ἀπὸ τὴν Παρισινὴ ἐφημερίδα «Σήμερα» μεταφράζουμε, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὴν παρακάτω εἴδησι, ἀποφεύγοντας κάθε σχόλιο :

«500.000 ΛΙΤΡΕΣ ΚΡΑΣΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ !

»Ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀνεκοίνωσε στὴν Ἑλλάδα ὅτι εἶνε προθυμη ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ αὐτὴν 500.000 λίτρες κρασί, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τῆς παραδώσῃ τὸν Ἀμερικανὸ ἑκατομμυριοῦχο Σαμουὴλ Ἴνσαλ. Ἡ Ἑλλὰς βρίσκεται σχετικῶς σὲ θέσι πολὺ δύσκολη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἀνεπιθύμητο ξένο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφός της. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἴνσαλ βρίσκεται ἀκόμα στὴν Ἀθήνα, καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἔκδοσί του, δὲν ἀποκλείεται τελικὰ ἡ Ἑλλὰς νὰ τὸν παραδώσῃ στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ καλυτερέψῃ τὰ οἰκονομικά της, πουλῶντας στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μιὰ μεγάλη ποσότητα κρασιῶν.

»Δὲν εἶνε γνωστό, ὡστόσο, ἂν ὁ Σαμουὴλ Ἴνσαλ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ γίνῃ βασιλεὺς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἔμεινε εὐχαριστημένος, μαθαίνοντας ὅτι τὸν....διατίμησαν γιὰ 500.000 λίτρες κρασί !»

* * *

Πρὸ μερικῶν ἐτῶν ζοῦσε στὸ Μεξικὸ ἡ σενορίτα Μερκάδη Λοπέζ, ἡ ὁποία συνετηρεῖτο ἀπὸ...τὰ μαλλιά της :...

Τὰ μαλλιὰ τῆς Μερκάδης ἦσαν πυκνότατα καὶ μεγάλωναν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία καὶ ταχύτητα. Πουλοῦσε λοιπὸν κάθε μῆνα ἡ προνομιοῦχος σενορίτα τὶς χοντρὲς πλεξοῦδες της κι' ἔτσι βοηθοῦσε ἀρκετὰ τὸ σύζυγό της στὴν ἐξοικονόμησι τοῦ ψωμιοῦ τῶν παιδιῶν τους.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε γιὰ τὴν ἀξία ὅ,τι ἡ σκιὰ γιὰ τὴν εἰκόνα, δηλαδὴ τὴν ζωηρεύει πὶ πολύ.

—Ἡ νύστα τῆς καρδιᾶς εἶνε χειρότερη ἀπ' τὴ νύστα τοῦ μυαλοῦ.

—Γιὰ τοὺς νεκροὺς λέμε ὅτι ἐγκαταλείπουν τὴ γῆ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πρόκειται νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτή.

—Τὰ παράξενα τῆς μιᾶς ἡμέρας εἶνε ἀλήθειες τῆς ἑπομένης.